

уредена по-добре... Вие не сте началникъ! — викнахъ подъ носа му. Пѣна почна да излиза отъ устата ми отъ злоба. Тръснахъ вратата следъ себе си и пакъ се заключихъ въ своята стая.

Началникътъ е добъръ, много милъ човѣкъ, а азъ го обидихъ, оскърбихъ го. . . Той види се, разбралъ по-добре моето състояние, когато кипна пѣната въ устата ми и ето го иде, съ своитѣ бавни тежки стѣпки и ме моли да му отворя да ме прегледа.

Нѣмахъ сили да му откажа. Отворихъ и той съ погледъ, бликащъ презъ сълзи ме изгледа, заглади главата ми съ своята изгоряла отъ спиртъ и иодъ ржка и бащински ми заговори:

— Не биваше така, Сестро. . . Ти знаешъ, че всичката тежестъ лежи на твоитѣ и моитѣ плещи. . . Защо не си ми се оплакала до сега. . . Азъ ще поискамъ една замѣстница отъ Червения кръстъ, а ти да идешъ да си починишъ. . . Съ злоба и гнѣвъ, спокойствие не се добива за изтерзанитѣ отъ гнета на войната нерви... Успокой се, азъ ще се погрижа. . . Ще искамъ да ти дадѣтъ единъ месецъ отпускъ, да си починешъ.

Ридание разтърси тѣлото ми и жадно жадно впахъ устнитѣ си въ неговата старческа ржка, която е дала толкова много утѣшения съ своята лѣкарска милувка.

Той бавно изтегли ржката си отъ моитѣ ржце и да ми не даде възможность да видя разплаканитѣ му очи, бързо се обърна и напусна стаята ми. Той ми прости. Неговата душа е препълнена съ милость.

Боже, дай му сили и здраве. Запази го за страдащитѣ и немощнитѣ!

Следъ обедъ получихъ отъ Червения кръстъ единъ месецъ отпускъ и веднага решихъ да замина за родното си село. Тамъ ще потърса утѣха и спокойствие.

II.

23 Априлъ.

Цѣла нощъ чакахъ влакъ на гарата. Тѣ сж нередовни. Пристигатъ съ закъснения и тръгватъ не на време. Само военитѣ влакове кръстосватъ гарата и влачатъ войски и храни къмъ фронта.